

brugsskatter til et Beløb, der var lige saa stort som det, det samlede nye Skattekrav andrager, men dette er ikke rigtigt. Tage vi Sagen saa at sige ganske bogstaveligt og sige: Hvad udgjorde Toldindtægterne m. m. i det sidste Aar under den gamle Toldlov, 1907—08, og hvad have de udgjort i det sidste Finansaar, for hvilket vi kende Resultatet, 1911—12? saa viser der sig en Difference af 6,218,000 Kr. Men saaledes kan man jo ikke regne. Der maa, som jeg mange Gange tidligere har paa- vist, naar man vil sammenligne, regnes med de to nærmest ved hinanden liggende forholdsvis normale Aar før og efter 1908, altsaa 1906—07 og 1910—11. Denne Sammenligning viser et Tab i Statsindtægter af ca. 4,700,000 Kr. og en Opgivelse af Forbrugsskatter af 5,466,000 Kr., nemlig 6,784,000 Kr. minus Forskæringsafgiften 1,318,000 Kr. Men det vil ses, at et meget større Beløb end dette og ogsaa et meget større Beløb end Differencen mellem Regnskabet for 1907—08 og Regnskabet for 1911—12 har Regeringen foreslaaet at tage som indirekte Afgift.

Jeg har været nødt til med nogen Udførlighed at gøre disse Bemærkninger, fordi de vise, hvorfor Regeringen ikke kan acceptere Ændringsforslag Nr. 1 og maa betragte Vedtagelsen af det, hvis denne Vedtagelse fastholdes, som ensbetydende med Forkastelsen af samtlige disse Lovforslag.

Om Ændringsforslagene har jeg som Følge deraf ikke megen Anledning til at tale. Dette er ikke at forstaa saaledes, at jeg i mindste Maade underkender det Arbejde, der er nedlagt i disse Ændringsforslag. Heller ikke underkender jeg, at adskillige af disse Ændringsforslag ville vi, saafremt vi naa til Enighed om Hovedpunktet, meget vel kunne tale os til Rette om; men jeg tror ikke, det vil være til Gavn for Muligheden af en senere Overenskomst, at vi give os til paa nærværende Trin af Forhandlingerne at fordybe os i Einzelhederne af de stillede Ændringsforslag. Denne Forhandling hører sikkert langt mere hjemme i et kommende Fællesudvalg. Jeg kunde ellers nok være fristet til at gøre nogle Bemærkninger til den ærede Ordførers Gennemgang af Ændringsforslagene. Jeg skal dog kun gøre opmærksom paa et Par Punkter, hvor det forkommer mig, at han noget har misforstaaet Lovforslaget — dette betyder ikke, at jeg i øvrigt indrømmer Rigtigheden af hans Betragtninger. Med Hensyn til Ændringsforslaget under

Nr. 11 sagde den ærede Ordfører, at Regelen om Fradrag i købstadbebyggede Kommuner vilde føre til, at man fik omtrent Halvdelen af Landets Landkommuner med. Nej, det vilde — som det fremgaar af en Opgørelse fra Statistisk Bureau, som findes i Bilaget til Folketingets Betænkning — føre til, at man faar noget over 20 Landkommuner med, mere bliver det da ikke. — Hvad Ændringsforslag Nr. 13 angaar, som vedrører Børnefradraget, da staaer det for mig saaledes, at Børnefradraget og Fradrag for Eksistensminimum ere to Forhold, der høre ret naturligt sammen. Naar man gør den Forskel efter Opholdssted — Land, Byerne, København —, saa er det ud fra den Betragtning, at Livsdyrheden er forskellig de forskellige Steder, det maa gælde for Børnefradraget som for Eksistensminimumet, de maa efter min Mening følges ad.

Jeg tror, at den ærede Ordfører var noget i Misforstaaelse, naar han mente, at Bestemmelsen om Skattefrihed for Formuer under 10,000 Kr. beroede derpaa, at man vilde sidestille Folk, der kun havde en Formue paa 10,000 Kr., med Folk, der vare under den skattepligtige Indkomst. Nej, Bestemmelsen er at forstaa saaledes, at de Folk, der komme under den skattepligtige Indtægt, der altsaa ikke have det Beløb at leve af, som Lovgivningen mener er det strengt nødvendige til Livets Ophold, skulle ikke svare Skat, selv om de have hele deres Indtægt af en lille Formue paa indtil 10,000 Kr. Det er en Bestemmelse, som jeg tror vil være hensynfuld og rimelig, t. Eks. overfor en Mængde gamle Mennesker, der have sparet en lille Kapital sammen, eller Enker, der leve af en lille Kapital, som jo mange Gange under deres Forhold er Udtryk for en uhyre Selvfornægtelse og Nøjsomhed gennem et langt Liv. Hvis den Rente, de have af denne Kapital, ikke er saa stor, at den giver dem i det mindste den Indtægt, som Lovgivningen selv anser for det strengt nødvendige til Livets Ophold, skulle de ikke svare Skat deraf, selv om det er Formueindtægt. Det er Meningen med Bestemmelsen, og den, tror jeg, er god og sund. Der findes jo for Resten ogsaa en tilsvarende Bestemmelse i en Række fremmede Lovgivninger.

Men jeg skal ikke fortsætte disse Betragtninger videre; jeg vil for øvrigt kun sige til den højtærede Ordfører, hvis urbane Forhandlingstone jeg ellers sætter megen Pris paa, at det forekommer mig, at enkelte Steder i Motiveringen af Ændrings-